

PSALMII 22 și 21,22

Unirea noastră cu Hristos cel înviat

Acest Psalm ne arată diferența absolută dintre noapte și zi, dintre moartea și învierea lui Hristos. Găsim aici mai întâi o emoționantă descriere a scenei crucii, așa cum nici-un alt loc din Vechiul Testament nu o redă. Domnul Isus este singur; nimeni nu se gândește la El; lumea ademenită de Satana Îl respinge și-I provoacă cele mai infame chinuri. El este părăsit de toți, chiar și de ucenicii Săi; orele de întuneric Îl înconjoară și cuprind și sufletul Lui. El este făcut păcat, blestem, este părăsit de Dumnezeu. Toate aceste adâncimi ale suferinței le-a suportat El, pentru că Dumnezeu în dragostea Sa a hotărât să ne mântuiască.

Noi nu contribuim cu nimic la această lucrare unică, în afară de păcatele noastre. Noi putem crede în aceasta, dar nu putem s-o înțelegem. Dragostea lui Dumnezeu, care a ales creatura pierdută, murdărită, pe dușmanii Săi, ca să-i introducă în Slava Sa, este în realitate de neînțeles.

De îndată ce a avut loc învierea lui Hristos (versetul 21), totul a devenit altfel. Dumnezeu Său, care nu I-a răspuns, pe când El striga ziua și noaptea către El, Îl ascultă acum *"din carnele bivolului"*. După ce sângele Său prețios a fost vărsat, El Îl ia din moarte. Abia atunci aude Dumnezeu strigătul Său, lacrimile Sale, rugăciunile Sale și implorările Sale, prin aceia că prin înviere El Îl eliberează din moarte.

Pe baza acestei mântuiri Domnul Isus obține din partea lui Dumnezeu o familie, frați, în timp ce mai înainte El a fost singur. Acum El le vestește Numele Tatălui, și ei devin copii ai lui Dumnezeu (Ioan 20,17). Astfel noi avem părtașia cea mai deplină care s-ar putea imagina cu Tatăl și cu Fiul. Noi savurăm dragostea minunată a Fiului, pe care noi Îl înconjurăm acum ca frați ai Săi, și dragostea Tatălui. În această relație cu Dumnezeu, de care El Însuși se bucură, ne-a așezat Domnul Isus.

Ca rod al învierii Domnului, găsim o a doua binecuvântare: *"Te voi lăuda în mijlocul adunării"*. Priveliștea oferită de aceste două versete, cu siguranță este cea mai măreață și sublimă pe care Vechiul Testament o oferă.

Creștinii înțelegători cunosc tabloul slujbei divine din Apocalipsa 5, unde Mielul tăiat este subiectul adorării. Toți sfinții proslăviți sunt uniți acolo în jurul tronului, al cărui punct central este ocupat de Miel. Există o părtașie desăvârșită între sfinți în cântarea de laudă, care se înalță spre El și care este reluată de miriadele de îngeri și de toată creația, până la nesfârșit. Acest tablou minunat se deosebește însă de acela pe care noi Îl găsim în Psalmul 22. Aici Tatăl este subiectul adorării, și Hristos Însuși, ca Omul înviat, intonează cântarea de laudă. El a putut să cuprindă părăsirea de Dumnezeu în toată adâncimea ei, însă a trăit toată și mărimea mântuirii, care L-a scos din întunericul mormântului și L-a înălțat în lumina deplină a prezenței Tatălui Său.

El cântă cântări de laudă în mijlocul Adunării. El unește deci pe toți frații Săi cu Sine, în desfătarea oferită de prezența lui Dumnezeu. Ca urmare a învierii lui Hristos, a sosit ora în care adevărații închinători se închină în Duh și adevăr. Această oră este amintită aici profetic, ca și în Ioan 4,23, cu toate că acolo este foarte aproape. Totuși Domnul continuă în același verset: *"Vine însă ceasul, și acum a și venit"*; căci tot ceea ce cuprindea această oră, a fost pus deja în lumină deplină: Tatăl a fost făcut cunoscut, Duhul descoperit, iar adevărul a venit în lume în Persoana lui Hristos. Așa se face că în Ioan 4, adevărații închinători erau încă în viitor; însă obiectul, ființa și puterea închinării erau prezente în Persoana Domnului. În Psalmul 22 Domnul Isus este tot așa de puțin subiectul adorării, ca și în Ioan 4, căci El însuși cântă și se unește cu noi într-un cântec de laudă,

al cărui subiect este mântuirea Sa, care este și mântuirea noastră. El este urzitorul acestui cântec; căci numai un om înviat din morți putea să înțeleagă mântuirea în adevărata ei realitate.

Aceasta este partea noastră prezentă, când noi lăudăm pe Tatăl în Adunare. Când închinarea este reală, atunci este Hristos prezent în mijlocul nostru, care prin Duhul Său ne deschide gura. Am spus că aici este vorba de partea noastră prezentă. Însă cu toată splendoarea sa, Psalmul acesta nu depășește limitele în care putea să fie descoperită părtășia în Vechiul Testament. Eu nu mă îndoiesc de faptul că amintirea Adunării aici se limitează numai la credincioșii iudei, care au fost adunați în ziua de Rusalii, înaintea ca iudeii și neamurile să alcătuiască un trup prin unirea lor; căci aceasta era o taină pe deplin ascunsă pentru credincioșii vechiului legământ. Cu toate acestea, amintitul început iudaic al adunării ocupă aici un loc deosebit în Vechiul Testament. Niciunde nu se găsește o aluzie asemănătoare; aici însă a fost necesară, pentru ca să prezinte rezultatele de la cruce într-o măsură vrednică de o asemenea jertfă.

Astăzi această părtășie dintre Hristos și Adunare în cântarea de laudă este partea noastră într-o măsură mult mai mare. Psalmul 145 ne va arăta și alte detalii, care sunt legate de aceasta. Însă ce privilegiu este să cunoști mântuirea în felul cum a cunoscut-o și a trăit-o Hristos; împreună cu El să lauzi pe Tatăl, care, prin învierea Fiului Său, ne-a pregătit această mântuire, după ce mai înainte L-a dat pentru noi! Ce privilegiu, ca noi să fim obiectele unei asemenea dragoste! Hotărârea acestei dragoste a mers până acolo, ca să aducă mai mulți fii la slavă și să-i unească cu Fiul Său.

Mai târziu rămășița iudaică va savura binecuvântări asemănătoare, chiar dacă într-o măsură mai mică. Hristos va spune atunci: *"În Adunarea cea mare, de la Tine este lauda Mea; Îmi voi împlini jurămintele înaintea celor ce se tem de El"* (versetul 25). Marea Adunare era pentru Israel sărbătoarea corturilor. Aceasta va deveni realitate în timpul împărăției de o mie de ani, în timp ce pentru noi a avut deja loc la Rusalii (versetul 22), după Paște și după sărbătoarea de paște (versetele 1-20), prin coborârea Duhului Sfânt, care a făcut din noi adoratori în Duh și adevăr. Se găsește oare ceva care să se compare cu părtășia cu Hristos în adorarea Tatălui?

Această unire cu El în adorare este cea mai sublimă caracteristică a părtășiei. Domnul Isus Își ocupă locul în mijlocul sfinților care s-au adunat în Numele Lui, ca să se închine. Oricât de rușinoasă ar fi decăderea Adunării în zilele noastre, acest privilegiu prețios nu s-a pierdut, ci este partea acelor care se strâng în jurul Lui, chiar dacă sunt numai doi sau trei.

PSALMUL 23

Păstorul și oaia

Așa cum am văzut în Psalmul 22, lucrarea săvârșită pe cruce constituie punctul de plecare atât pentru relațiile noastre cu Tatăl și cu Fiul, cât și al laudei, pe care Hristos o intonează în mijlocul a lor Săi. Crucea este însă și punctul de plecare al tuturor experiențelor frumoase ale Psalmului 23.

Nimeni nu poate face aceste experiențe, dacă nu este mântuit; lumea nu cunoaște absolut nimic din acestea. Ele stau deschise numai acelor care prin credință au acceptat lucrarea lui Hristos. Trebuie mai întâi să fi o oaie pierdută, care a fost regăsită de păstorul ei, ca să poți să-I aparții și să-L urmezi.

Începând din acest moment, oaia cunoaște drumul care sfârșește în casa Tatălui. Însă ea trebuie condusă acolo, menținută și înviorată de către un Conducător, căruia Îi este cunoscut drumul, care cunoaște greutățile, pericolele și izvoarele de ajutor. Acestea sunt misiunile felurite ale Păstorului. Sub conducerea Sa, oaia nu se teme de nici-un rău. Ea știe că Conducătorul ei a trăit El Însuși toate

experiențele acestui drum și de aceea este pe deplin în stare s-o conducă pe acest drum. Faptul că Domnul Isus a parcurs această lume pentru noi, este temelia *legăturii noastre cu El în umblare*. Noi avem *părtașie cu El* în aceasta, pentru că drumul nostru nu este altul, decât acela pe care a mers El Însuși. Cu toate acestea noi putem atinge țelul călătoriei numai în permanentă dependență de Păstorul care ne conduce. Singurul nostru izvor de ajutor constă în faptul de a-L urma pe Acela, care *"poate să ne mântuiască pe deplin* (asta înseamnă: până la sfârșit)".

"Urmează-Mă!", sunt primele cuvinte pe care Domnul Isus le adresează ucenicilor Săi (Matei 4,19). Prin aceste cuvinte de viață, El lucrează în ei starea de pregătire și împarte cu ei puterea de a-L urma, să umble cu El și ca El. Aceasta este chemarea oilor în această lume. Însă cu câtă grijă le înconjoară El! El Se așează înaintea lor, ca să le arate drumul. El merge înapoia lor, ca să le protejeze, și lângă ele, ca să le țină împreună și să le învioreze. Oaia poate spune: *E l m ă c o n d u c e ; T u e ș t i c u m i n e , b u n ă t a t e a ș i b u n ă v o i n ța m ă v o r î n s o ț i*.

Păstorul știe ce fel de hrană trebuie oilor și ce potolește setea lor. El Însuși a găsit în pustie o hrană pe care nimeni n-o cunoștea; voia Tatălui Său (Ioan 4,34). Dacă este vorba de *"cărarea neprihănirii"*, de cărarea prin *"Valea umbrei morții"* sau de *"calea vieții"* - El le-a parcurs pe toate.

Psalmul 16 corespunde într-un mod remarcabil Psalmului nostru. Numai că el ne prezintă pe Hristos în desăvârșirea slujirii Sale, în timp ce în Psalmul 23 noi Îl vedem în desăvârșirea *u m b l ă r i i* Sale și ca Acela care conduce oile Sale pe drumul pe care El Însuși a mers. Fără îndoială, *părtașia cu El* în locurile cerești este mult mai sublimă; căci acolo noi avem parte de toate relațiile Sale și de toată slava Sa. Să nu uităm însă că umblarea noastră pe pământ, ca oile ale Păstorului cel Bun, este *s i n g u r u l l u c r u p e c a r e l u m e a Î l v e d e l a n o i*; căci viața noastră, care *"este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu"*, ea nu poate s-o cunoască. Această umblare este deci mărturia noastră publică înaintea oamenilor, o mărturie al cărei țel este mântuirea.

În Psalmul 23, oaia privește izvoarele de ajutor, de care dispune Păstorul ei. Uimește grija Sa plină de dragoste; nu-i lipsește *n i m i c*. Cât de bine cunoaște El pășunile, unde se găsește hrană din belșug, care dă noi puteri; cât de bine cunoaște El izvoarele înviorătoare de pe drum, din care El Însuși a scos apă în timpul călătoriei Sale prin pustie (Psalmul 110,7)! În măsura în care călătoria devine tot mai obositoare, oaia se înghesuie tot mai aproape de Păstorul ei. Dragostea Sa găsește, pentru oaia Sa, *c ă r ă r i l e n e p r i h ă n i r i i*, care Îi sunt cunoscute și familiare și pe c a r e p ă c a t u l n u a a v u t a c c e s n i c i o d a t ă. Aceasta înseamnă expresia *"cărarea neprihănirii"*. Pretutindeni, chiar și în întunericul cel mai adânc, Păstorul este cu oaia Sa; și aceasta are fericirea de a *s i m ț i* prezența Sa, cu toate că ea rămâne ascunsă privirii ei, ea se descopere numai prin toiajul și nuiaua Păstorului cel Bun.

În această călătorie lungă și obositoare sunt două *l o c u r i d e p o p o s i r e*. Din ambele oaia își reia călătoria cu puteri noi, și înviorată. Ambele sunt caracterizate prin *o d i h n ă ș i h r a n ă*. Primul loc de poposire îl reprezintă odihna pe pășunile verzi, unde oaia găsește hrană și își potolește setea. Acestea sunt odihna cerului și hrana cerului în pustie. Drumul spre acest popas este lung, ca și acela al profetului Ilie spre Horeb, muntele Domnului, dar necesar. Cât de multe nevoi aduce el cu sine! Ce experiențe ale slăbiciunii noastre în fața răului! Cât de multe pericole se găsesc acolo, vizibile, dar și din acelea care ne pândesc în întuneric!

De aceea Păstorul îngrijește de un al doilea loc de poposire. Acesta oferă de asemenea odihnă, care este cu atât mai prețioasă, cu cât oaia este acum cu mai multă experiență și este mai conștientă de țaria și numărul dușmanilor, care atentează la viața ei. Cât de diversificată este acum și hrana! Este pregătită o masă, la care te poți așeza fără grabă și la care poți savura cea mai aleasă și felurită mâncare.¹ *"Juncile și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata"* (Matei 22,4). Mâncarea acestei

---

¹ Încercarea de a explica masa, paharul și untdelemnul cu practicile păstorilor sirieni, este evident lipsită de sens. Pentru o logică săracă ar ajunge să faci aceasta, însă ar lipsi sensul adevărat și adânc al acestui Psalm.

mese constă dintr-o părtășie mult mai intimă cu Domnul, o bucurie mult mai mare cu privire la valoarea jertfei Sale. Toate acestea cresc cu atât mai mult cu cât noi ne apropiem de sfârșitul călătoriei. Și băutura include părtășie, un pahar al binecuvântării, pe care noi îl binecuvântăm. Ungerea capului cu ulei, darul Duhului Sfânt, face pe oaie capabilă să prețuiască toate acestea și să le savureze. Ea poate striga: *"Paharul meu este plin de dă peste El!"* În orice privință, începând cu acest al doilea popas există un progres în bucurie. Nu este vorba numai de o savurare personală a lucrurilor cerești, ci de o bucurie c o m u n ă, așa cum o poate oferi o masă pusă. Părtășia sfinților este mult mai prețuită la sfârșitul călătoriei, decât la începutul călătoriei. Să observăm și cât de familiare sunt relațiile dintre oaie și Păstor, care devin cu atât mai mari, cu cât drumul se prelungește mai mult. Oaia vorbește la început d e Păstor ("El"), la sfârșit Îi vorbește ("Tu"). Această familiarizare personală cu El este mult mai valoroasă chiar decât cunoașterea prețioasă a izvoarelor de ajutor, care se găsesc în El.

Atitudinea pe care Păstorul o adoptă față de oaia Sa, se schimbă corespunzător împrejurărilor și dă în felul acesta prilej oilor să experimenteze mai mult grija Sa plină de dragoste și supravegherea neobosită. Nu se merită oare să ai o călătorie lungă în societatea Sa, ca să-L cunoști mai bine? În opoziție cu toate aspectele lumii, prin care oaia trebuie să treacă, Păstorul se arată totdeauna superior greutăților și împrejurărilor. Dacă este vorba de p u s t i e, El deschide oii cămărilor de provizii ale cerului. Dacă este vorba de lumea murdărită prin p ă c a t, care este plină de ispite pentru o creatură neștiutoare și fără experiență, Păstorul conduce oaia pe cărările pe care El, da El Însuși a mers, pe care le cunoaște bine și pe care păcatul nu are niciodată prilej să ademenească oaia și să dezonoareze Numele conducătorului ei. Dacă este vorba de lume, în măsura în care ea este acoperită de voalul întunecos al m o r ț i i și al d o l i u l u i - oaia se găsește în societatea Aceluia care a pacurs aceiași lume, plângând și în care "sufletul Său a postit", care a coborât în această adâncime, dar care a ieșit victorios și biruitor asupra morții. *"Eu sunt c u t i n e, zice DOMNUL, ca să te mântuiesc și să te eliberez"* (Isaia 15,20). Dacă în sfârșit este vorba de lumea d u ș m ă n o a s ă, El este Cel care luptă pentru noi și ne face să fim liniștiți (Exod 14,14).

Nu are oaia toate motivele să strige: *"DOMNUL este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic"?*

PSALMUL 32

Cum se poate regăsi părtășia pierdută?

Acest Psalm descrie exercițiile conștiinței, care ar trebui să-l conducă pe un credincios la regăsirea părtășiei sale cu Dumnezeu. Aceste exerciții îl conduc la mărturisirea păcatelor sale. Răspunsul la această mărturisire îi este dat prin cruce: *"Dacă noi ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate."* Și: *"Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat"* (1 Ioan 1,9,7). De fapt părtășia, ca și mântuirea noastră, se bazează pe l u c r a r e a l u i H r i s t o s. Dacă trebuia ca noi să fim mântuiți, atunci era necesar ca sângele lui Hristos să se verse pentru noi. Când cineva a păcătuit după ce a fost mântuit, el trebuie să se întoarcă la acest prim izvor de curățire - nu pentru ca să-și regăsească mântuirea, ci părtășia pierdută, libertatea și bucuria în relațiile cu Dumnezeu, care au fost neglijate prin ușurătatea păcătoasă și lipsa de vigilență. Așa a fost în Psalmul nostru la David, când a păcătuit în chestiunea cu Urie.²

Atâta timp cât conștiința nu a fost curățită și sufletul nu a fost restaurat, credinciosul este foarte nefericit. El se consumă toată ziua și totuși nu are nici-o putere; "vlaga" sa se schimbă în "uscăciune ca de vară". Disciplina din partea lui Dumnezeu nu-l lasă nici-un moment pe cel vinovat. Ce Har, că

---

² Nu mă ocup aici cu Psalmul 51, căci el are mult mai puțin a face cu părtășia, decât Psalmul de față.

este așa! După aceea sufletul se decide să mărturisească lui Dumnezeu păcatele sale; și prin faptul că se apropie cu căință, el găsește iertarea. Ultima se bazează pe lucrarea lui Hristos, care a făcut o s i n - g u r ă d a t ă ispășirea păcatelor noastre și pledează permanent pentru noi înaintea lui Dumnezeu, așa că acum Dumnezeu este o b l i g a t față de El, Cel neprihănit, ca să ne ierte păcatele și să ne conducă înapoi în părtășia pe care noi am pierdut-o. Inima smerită înțelege acum că Dumnezeu este c r e d i n c i o s făgăduințelor Sale față de acela pe care El îl îndreptățește și că este d r e p t față de Hristos, care a făcut pentru noi lucrarea de curățire (1 Ioan 1,9). În felul acesta părtășia este restaurată. Fără mărturisirea păcatelor noastre însă nu ar fi fost posibil ca această restaurare să fie obținută vre-o dată.

Dacă sufletul poate apărea înaintea lui Dumnezeu în conștiința iertării, atunci aceasta are loc numai pe baza faptului că Hristos S-a făcut una cu noi în ceea ce privește păcatul și judecata (compară versetele 3, 4 și 7 ale Psalmului nostru cu Psalmul 22,1,2,25). Păcatele voastre sunt acoperite, Dumnezeu nu le mai ține în seamă și nu-Și mai aduce aminte de ele. El consideră drept pe cel care se apropie de El f ă r ă î n ș e l ă c i u n e, prin aceea că el nu încearcă să ascundă ceva de Tatăl său, ci, ca și fiul pierdut, îi mărturisește toată vina sa. Un asemenea suflet va găsi de o mie de ori mai mult decât el a îndrăznit să spere: b u c u r i a c u r a t ă a aceluia pentru care problema păcatului este rezolvată pentru totdeauna între Hristos și Dumnezeu (versetul 7).

Cele spuse mai sus explică totodată asemănarea dintre un p ă c ă t o s și un s f â n t, ambii au primit iertarea, chiar dacă diferența dintre cei doi este nespus de mare. În primul caz, păcătosul a fost complet despărțit de Dumnezeu, fără nici-un punct de contact; în cel de-al doilea caz, relațiile cu Dumnezeu există, însă savurarea acestor relații lipsește în totalitate. În privința aceasta un credincios, a cărui părtășie cu Dumnezeu a fost întreruptă, se aseamănă din punct de vedere moral cu un păcătos.

Sufletul s-a folosit de timpul acesta, în care Dumnezeu putea fi găsit ca un Dumnezeu îndurător (versetul 6), în loc să meargă în întâmpinarea unei noi judecăți, a "*unui potop de ape mari*".

Totuși, faptul că păcatele au fost îndepărtate pentru "cel evlavios" nu înseamnă că el nu trebuie să se mai roage și nu trebuie să se apropie permanent de tronul Harului, ca să găsească Har la vremea potrivită. Tocmai neglijarea acestor relații obișnuite cu Dumnezeu a fost cauza căderii sale. Acum el știe din experiență, cât de ușor se pierde părtășia și își ia refugiul în rugăciune, ca să rămână păzit de o întrerupere a părtășiei (versetul 6).

Așa cum este cazul de cele mai multe ori în Psalmi, în primele două versete este D u h u l S f â n t care preamărește rezultatele lucrării lui Hristos, prin aceea că El Se adresează credincioșilor. În versetul 5, credinciosul însuși poate spune lui Dumnezeu: 'iată, aceasta ești Tu pentru mine: Tu m-ai iertat!' În ce stare fericită se găsește inima, când poate să exprime din nou părtășia sa cu Dumnezeu-Mântuitorul, părtășia cu Fiul, care i-a câștigat iertarea! După aceea credinciosul adaugă: "*Tu ești locul în care mă ascund, Tu mă păzești în necaz, Tu mă înconjuri cu cântări de mântuire*" (versetul 7). Ce bucurie! Ce restaurare, după ce acum a fost îndepărtată povara suferințelor de odioasă! Cât de folositoare au fost aceste experiențe triste, cu toate că fără îndoială, ar fi fost mult mai bine să nu le fi făcut niciodată! Însă prin aceste experiențe, realitatea mântuirii va fi de acum înainte mai bine cunoscută. Se poate avea parte de eliberare î n l i n i ș t e a d i n a i n t e a l u i D u m n e z e u. Aceasta este o stare fericită în care inima, probabil cu puțină experiență, păstrează impresiile sale cu mare proșpețime. Însă un Avraam, un David, un Ilie și un Simon Petru au trebuit să cadă, ca să se cunoască pe ei înșiși și ca să poată prețui just mărimea mântuirii lor și s-o savureze.

Aceasta însă nu este totul. D u m n e z e u Î n s u ș i ia acum cuvântul (versetul 8), ca să confirme copilului Său că El participă pe deplin alături de el. El nu a îngrijit numai de restaurarea sa deplină, ci El spune și: "*Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui cu ochiul asupra ta.*" Eu mă voi ocupa cu umblarea ta, așa cum M-am ocupat de restaurarea ta. Ce promisiune

prețioasă! Eu te voi învăța. Pentru că tu savurezi părtășia cu Mine, este suficient numai un semn al ochilor Mei, pentru ca umblarea ta să corespundă relațiilor desăvârșite de care tu te bucuri. La aceasta eu obiectez: această părtășie este din păcate foarte ușor întreruptă. O singură comportare egoistă din partea mea, o distruge. În această situație, răspunde Tatăl, Eu va trebui să te mustru și să te pedepsesc: *"Nu fii ca un cal sau ca un catâr, care nu au pricepere, pe care îi strunești cu un frâu și cu o zăbală, altfel nu se apropie de tine"* (versetul 9). Să fi condus cu un frâu și cu o zăbală, înseamnă: să fi călăuzit în împrejurările exterioare, corespunzător previziunilor planului lui Dumnezeu, când voia noastră se opune voiei lui Dumnezeu. În acest caz voia trebuie strunită și domesticită, ca astfel noi să ne regăsim iarăși în prezența lui Dumnezeu; altfel vom rămâne departe de El. Părtășia este rodul acestei apropieri. Dacă ea este păstrată, atunci nu este interpusă nici-o comportare egoistă între sufletul nostru și Dumnezeu.

Ca în mulți alți Psalmi, a căror temă de bază este părtășia, găsim și în acest Psalm următoarea structură:

1. Duhul Sfânt vorbește inimii credinciosului. El îi explică cum poate să regăsească părtășia pierdută (versetele 1-2).

2. Sufletul spune lui Dumnezeu în ce fel a regăsit drumul restaurării (prin muștrări de conștiință, căință și mărturisire, versetele 3-7).

3. Dumnezeu îi răspunde, nu numai ca să-i dea promisiuni noi în ceea ce privește poziția sa, ci și cu privire la umblarea sa. El îl face atent și cu privire la căile Sale de disciplinare, al căror țel este regăsirea părtășiei, de îndată ce aceasta a fost pierdută din cauza comportării cu încăpățănare (versetele 8-9).

4. Credinciosul rostește diferența dintre soarta oamenilor fărădelegii și partea acelor care se încred în DOMNUL și care vor fi înconjurați de bunătate (versetul 10).

5. Încheierea cuprinde un apel general al Duhului adresat nouă; să ne bucurăm în DOMNUL - în Hristos: *"Bucurați-vă în DOMNUL și veseliți-vă! Scoateți strigăte de bucurie, toți cei d r e p ț i c u i n i m a !"* (versetul 11). Aceasta este "deplina bucurie" a celor neprihăniți în părtășia cu Hristos, o bucurie care va deveni realitate deplină în cântecul veșnic de laudă!